ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 7ης Νοεμβρίου 2002 *

Στην υπόθεση C-184/01 P,

Peter Hirschfeldt, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Περιβάλλοντος, κάτοικος Κοπεγχάγης (Δανία), εκπροσωπούμενος από τους J.-N. Louis και V. Peere, avocats, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείων,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 13 Φεβρουαρίου 2001 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) στην υπόθεση T-166/00, Hirschfeldt κατά ΕΟΠ (Συλλογή Υπ.Υπ. 2001, σ. I-A-41 και II-157), με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως αυτής, καθώς και η αποδοχή των αιτημάτων που προέβαλε πρωτοδίκως ο αναιρεσείων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

όπου ο έτερος διάδικος είναι

ο **Ευρωπαϊκός Οργανισμός Περιβάλλοντος (ΕΟΠ),** εκπροσωπούμενος από τον J.-L. Salazar και την J. Rivière, επικουρούμενους από τον D. Waelbroeck, avocat, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθού πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και S. von Bahr, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs

γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 25ης Απριλίου 2002,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 26 Απριλίου 2001, ο P. Hirschfeldt άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ και των αντιστοίχων διατάξεων των Οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 13 Φεβρουαρίου 2001 το Πρωτοδικείο στην υπόθεση Τ-166/00, Hirschfeldt κατά ΕΟΠ (Συλλογή Υπ.Υπ. 2001, σ. I-A-41 και II-157, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή του με αντικείμενο την ακύρωση, αφενός, της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Περιβάλλοντος (ΕΟΠ) της 24ης Σεπτεμβρίου 1999 περί ακυρώσεως του εσωτερικού διαγωνισμού ΕΕΑ/Τ/99/1 για μία θέση προϊσταμένου του τμήματος «Οικονομικών» (στο εξής: απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 1999) και, αφετέρου, της αποφάσεως του ΕΟΠ της 13ης Δεκεμβρίου 1999 περί μετατάξεως του αναιρεσείοντος από την Επιτροπή στον ΕΟΠ (στο εξής: απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1999), καθόσον προσδιορίζει την κατάταξή του στον βαθμό Α 5, κλιμάκιο 3, από 1ης Νοεμβρίου 1999.

Το νομικό πλαίσιο

2 Το άρθρο 8 του Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) ορίζει τα εξής:

«Ο υπάλληλος που έχει αποσπασθεί σε άλλο όργανο των τριών Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων δύναται, μετά την πάροδο εξαμήνου, να ζητήσει τη μετάταξή του στο όργανο αυτό.

Αν γίνει δεκτή η αίτηση αυτή, με κοινή συμφωνία του οργάνου από το οποίο προέρχεται ο υπάλληλος και του οργάνου στο οποίο έχει αποσπασθεί, ο υπάλληλος τότε θεωρείται ότι περάτωσε την κοινοτική του σταδιοδρομία στο τελευταίο όργανο. Η μετάταξη αυτή δεν έχει ως συνέπεια την εφαρμογή των οικονομικών διατάξεων που προβλέπονται στον παρόντα κανονισμό επ' ευκαιρία της οριστικής λήξεως των καθηκόντων του υπαλλήλου σε ένα από τα όργανα της Κοινότητας.

Η απόφαση με την οποία γίνεται δεκτή η αίτηση αυτή, αν συνεπάγεται μονιμοποίηση σε βαθμό ανώτερο από εκείνον που έχει ο ενδιαφερόμενος στο όργανο από το οποίο προέρχεται, εξομοιώνεται με προαγωγή και δεν χωρεί παρά μόνο υπό τους όρους που προβλέπονται στο άρθρο 45.»

3 Το άρθρο 27, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ προβλέπει τα εξής:

«Η πρόσληψη πρέπει να εξασφαλίζει στο όργανο τη συνεργασία υπαλλήλων που κατέχουν τα πιο υψηλά προσόντα ικανότητας, αποδόσεως και ακεραιότητας [...]».

4 Σύμφωνα με το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ:

«Για την πλήρωση των κενών θέσεων σε όργανο, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, αφού εξετάσει:

α) τις δυνατότητες προαγωγής και μεταθέσεως εντός του οργάνου·

β) τις δυνατότητες οργανώσεως εσωτερικών διαγωνισμών στο όργανο·

γ) τις αιτήσεις μετατάξεως υπαλλήλων άλλων οργάνων των τριών Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

κινεί τη διαδικασία διαγωνισμών βάσει τίτλων, κατόπιν εξετάσεων ή βάσει τίτλων και εξετάσεων. Η διαδικασία διαγωνισμών καθορίζεται στο παράρτημα ΙΙΙ.

Η διαδικασία αυτή δύναται να κινηθεί επίσης με σκοπό την κατάρτιση πίνακα προσληπτέων.»

Το ιστορικό της διαφοράς

5 Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ως εξής:

«1 Ο προσφεύγων ανέλαβε υπηρεσία στην Επιτροπή την 1η Ιουλίου 1987 ως δόκιμος υπάλληλος βαθμού Α 7 και τοποθετήθηκε στη Γενική Διεύθυνση "Περιβάλλον, πυρηνική ασφάλεια και προστασία των πολιτών" (ΓΔ XI). Προήχθη στον βαθμό Α 6 την 1η Ιουνίου 1992 και στον βαθμό Α 5, κλιμάκιο 2, στις 30 Μαΐου 1996, με ισχύ από 1ης Απριλίου 1996.

2 Με έγγραφο της 28ης Δεκεμβρίου 1996, ο Ευρωπαϊκός Οργανισμός Περιβάλλοντος (ΕΟΠ) προσέφερε στον προσφεύγοντα τη θέση του οικονομικού διευθυντή, με καθεστώς εκτάκτου υπαλλήλου και προσωρινή κατάταξη στον βαθμό Α 5, κλιμάκιο 3, για περίοδο δύο ετών, με δυνατότητα παράτασης ενός έτους, στην Κοπεγχάγη (Δανία).

3 Με απόφαση της 13ης Ιανουαρίου 1997, που εκδόθηκε κατόπιν της αιτήσεως που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 20 Δεκεμβρίου 1996, η Επιτροπή απέσπασε τον προσφεύγοντα στον ΕΟΠ επ' αόριστο από 1ης Φεβρουαρίου 1997.

4 Την 1η Απριλίου 1997, ο προσφεύγων ανέλαβε υπηρεσία στον ΕΟΠ ως έκτακτος υπάλληλος βαθμού Α 4, κλιμάκιο 1. Η σύμβασή του, η οποία επρόκειτο αρχικώς να λήξει στις 31 Ιανουαρίου 1999, παρατάθηκε μέχρι τις 31 Ιανουαρίου 2000.

5 Στις 14 Σεπτεμβρίου 1999, ο ΕΟΠ δημοσίευσε την προκήρυξη εσωτερικού διαγωνισμού ΕΕΑ/Τ/99/1 για μια θέση προϊσταμένου του τμήματος "Οικονομικών". Στις 23 Σεπτεμβρίου 1999, ο προσφεύγων υπέβαλε υποψηφιότητα στον διαγωνισμό αυτό.

6 Στις 22 Σεπτεμβρίου 1999, ο διευθυντής της διευθύνσεως Α "Πολιτική προσωπικού" της γενικής διευθύνσεως "Προσωπικό και διοίκηση" (ΔΓ IX) της Επιτροπής, S. Bisarre, απέστειλε έγγραφο στο Jiménez Beltran, διευθυντή του ΕΟΠ, στο οποίο ανέφερε τα εξής:

"[...]

Θεωρώ συνεπώς [...] ότι η απόφαση προκηρύξεως διαγωνισμού για τη θέση του υπευθύνου του τμήματος Οικονομικών είναι διττώς επικριτέα: αφενός, είναι αντίθετη προς την πολιτική που υιοθετήθηκε κατόπιν αιτήσεως των οργανισμών και η οποία εξακολουθεί να γίνεται δυσχερώς δεκτή από την εκπροσώπηση του προσωπικού της Επιτροπής· αφετέρου, δεν ανταποκρίνεται σε αναμφισβήτητη υπηρεσιακή ανάγκη, καθόσον ο επιδιωκόμενος σκοπός — ήτοι η κάλυψη της θέσεως που θα κενωθεί τον Φεβρουάριο 2000 — μπορεί να επιτευχθεί ευχερέστερα με τη χρησιμοποίηση της μετατάξεως.

[...]

Οφείλω συνεπώς να σας καλέσω να σκεφθείτε εκ νέου τη σκοπιμότητα της διοργανώσεως του διαγωνισμού ΕΕΑ/Τ/99/1 και να επανεξετάσετε τη δυνατότητα μετατάξεως [του προσφεύγοντος στον ΕΟΠ], στον βαθμό και στο κλιμάκιο που είχε κατά την απόσπασή του. Όπως σας έχουν ήδη αναφέρει οι υπηρεσίες μου [ο ΕΟΠ] θα μπορεί εν συνεχεία να τον προαγάγει στον ανώτερο βαθμό μόλις πληρωθούν οι προϋποθέσεις του ΚΥΚ.

[...]

Αν ωστόσο προτιμάτε να συνεχίσετε στην κατεύθυνση του εσωτερικού διαγωνισμού, η ΓΔ [IX] θα βρεθεί στη δυσάρεστη θέση να μη συνεργαστεί στον διαγωνισμό αυτό ούτε σε κανένα άλλο από εκείνους που στο μέλλον θα διοργανώσετε για να καλύψετε τις λοιπές μόνιμες θέσεις σας. Ομοίως, θα αναγκαστεί να παύσει οριστικά να κάνει χρήση στο μέλλον των μετατάξεων υπέρ του [ΕΟΠ].

[...]"

7 Στις 24 Σεπτεμβρίου 1999, η υπηρεσία προσωπικού του ΕΟΠ ανακοίνωσε την ακύρωση του διαγωνισμού EEA/T/99/1 [...]. Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα με έγγραφο της 27ης Σεπτεμβρίου 1999 του Jiménez-Beltran, στο οποίο ο τελευταίος αυτός ανέφερε τα εξής:

"[...]

Με λύπη μου σας ενημερώνω ότι, μετά την παραλαβή του εγγράφου αυτού [του S. Bisarre], δεν έχω άλλη εναλλακτική λύση από το να ακυρώσω τον εσωτερικό διαγωνισμό για τον οποίο υποβάλατε υποψηφιότητα.

Ενόψει του περιεχομένου του εν λόγω εγγράφου, σας ενθαρρύνω έντονα να ζητήσετε, μόλις τούτο καταστεί δυνατό, τη μετάταξή σας από την Επιτροπή στον ΕΟΠ, καθόσον τούτο αποτελεί τη μοναδική δυνατότητα που έχετε να συνεχίσετε να εργάζεστε για τον οργανισμό."

8 Με έγγραφο της 27ης Οκτωβρίου 1999, ο προσφεύγων ζήτησε τη μετάταξή του από την Επιτροπή στον ΕΟΠ, σύμφωνα με το άρθρο 8 του ΚΥΚ [...]. Η αίτηση αυτή διαβιβάστηκε στην Επιτροπή.

9 Με έγγραφο της 6ης Δεκεμβρίου 1999, που απηύθυνε στον ΕΟΠ, η Επιτροπή διατύπωσε τη συμφωνία της ως προς τη μετάταξη αυτή. Με το έγγραφο αυτό, τόνισε ότι ο προσφεύγων ήταν καταταγμένος στον βαθμό Α 5 (με αρχαιότητα βαθμού από 1ης Απριλίου 1996), κλιμάκιο 3 (με αρχαιότητα κλιμακίου από 1ης Αυγούστου 1996). Με απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1999, ο προσφεύγων μετατάχθηκε στον ΕΟΠ, με ισχύ από 1ης Νοεμβρίου 1999. Με την απόφαση αυτή, η κατάταξή του προσδιορίστηκε στον βαθμό Α 5, κλιμάκιο 3.

10 Στις 23 Δεκεμβρίου 1999, ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, στρεφόμενη κατά της αποφάσεως της 24ης Σεπτεμβρίου 1999. Με απόφαση της 8ης Μαρτίου 2000, ο ΕΟΠ απέρριψε την ένσταση αυτή.

11 Στις 13 Μαρτίου 2000, ο προσφεύγων υπέβαλε δεύτερη διοικητική ένσταση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, στρεφόμενη κατά της αποφάσεως της 13ης Δεκεμβρίου 1999, καθόσον προσδιορίζει την κατάταξή του στον βαθμό Α 5, κλιμάκιο 3, με ισχύ από 1ης Νοεμβρίου 1999. Η διοικητική αυτή ένσταση απορρίφθηκε από τον ΕΟΠ με απόφαση της 10ης Μαΐου 2000.»

Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

6 Στις 19 Ιουνίου 2000, ο P. Hirschfeldt άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως της 24ης Σεπτεμβρίου 1999 και τη μερική ακύρωση της αποφάσεως της 13ης Δεκεμβρίου 1999.

7 Προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως της 24ης Σεπτεμβρίου 1999, ο P. Hirschfeldt προέβαλε ένα μοναδικό λόγο ακυρώσεως, αφορώντα την παράβαση του άρθρου 27 του ΚΥΚ.

8 Αναφερόμενος στο έγγραφο της 22ας Σεπτεμβρίου 1999 της ΓΔ IX της Επιτροπής, υποστήριξε ειδικότερα ότι η διαδικασία της μετατάξεως προτιμήθηκε σε σχέση με τη διαδικασία του εσωτερικού διαγωνισμού λόγω μιας «διοργανικής συμφωνίας» μεταξύ του ΕΟΠ και της Επιτροπής. Η επιλογή της διαδικασίας προσλήψεως δεν καθορίστηκε συνεπώς από τις ανάγκες και το συμφέρον της υπηρεσίας, όπως επιβάλλει το άρθρο 27 του ΚΥΚ, αλλά από μια πολιτική επιβληθείσα από την Επιτροπή.

9 Προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως της 13ης Δεκεμβρίου 1999, ο P. Hirschfeldt προέβαλε επίσης ένα μοναδικό λόγο ακυρώσεως, αφορώντα την παράβαση των άρθρων 5, 8 και 45 του ΚΥΚ.

10 Συναφώς, ο P. Hirschfeldt ισχυρίστηκε ειδικότερα ότι, δεδομένου ότι η αίτηση μετατάξεως που υπέβαλε ήταν σύμφωνη προς το άρθρο 8 του ΚΥΚ, η μετάταξη αυτή αποσκοπούσε στη μονιμοποίησή του στη θέση που κατείχε από δύο και πλέον ετών ως έκτακτος υπάλληλος βαθμού Α 4 στον ΕΟΠ.

11 Επιπλέον, υποστήριξε ότι, σύμφωνα με το άρθρο 8, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, η απόφαση περί μετατάξεως συνεπαγόταν αναγκαστικά την υποχρέωση του ΕΟΠ να αποκαταστήσει τη σταδιοδρομία του στο πλαίσιο του οργάνου αυτού και συνεπώς, θεωρώντας ότι ήταν προαγώγιμος από την 1η Απριλίου 1998, την υποχρέωση να εξετάσει τις δυνατότητες προαγωγής του κατά τις περιόδους προαγωγών 1998 και 1999.

12 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της ως αβάσιμη.

13 Όσον αφορά το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της 24ης Σεπτεμβρίου 1999, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε στη σκέψη 25 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως την πάγια νομολογία, σύμφωνα με την οποία η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) δεν είναι υποχρεωμένη να συνεχίσει μέχρι τέλους μια διαδικασία προσλήψεως κινηθείσα κατ' εφαρμογή του άρθρου 29 του ΚΥΚ (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 24ης Ιουνίου 1969, 26/68, Fux κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 145, σκέψη 11, και του Πρωτοδικείου της 14ης Φεβρουαρίου 1990, Τ-38/89, Hochbaum κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-43, σκέψη 15).

14 Το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 26 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι από την ίδια νομολογία προκύπτει ότι, εφόσον η ΑΔΑ διαθέτει διακριτική ευχέρεια ως προς τη συνέχεια που μπορεί να δώσει σε ένα διαγωνισμό, δικαιούται, κατά μείζονα λόγο, να τον ακυρώσει, όταν υπάρχουν αμφιβολίες ως προς τη νομιμότητα της κινήσεως της διαδικασίας αυτής.

15 Το Πρωτοδικείο προσέθεσε, στην ίδια σκέψη της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το γεγονός ότι, εν προκειμένω, τις αμφιβολίες ήγειρε τρίτος, ήτοι η ΓΔ IX της Επιτροπής, δεν μπορεί να εξομοιωθεί με «διοργανική συμφωνία» και δεν καθιστούσε ελαττωματικό τον τρόπο κατά τον οποίο η ΑΔΑ είχε ασκήσει τη διακριτική της ευχέρεια.

16 Επιπλέον, με τη σκέψη 27 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, εν πάση περιπτώσει, δεδομένου ότι ο P. Hirschfeldt είχε διορισθεί στην επίμαχη θέση πριν από την άσκηση της προσφυγής του, δεν είχε έννομο συμφέρον να ασκήσει προσφυγή κατά του επίδικου διαγωνισμού. Το Πρωτοδικείο ανέφερε ότι μόνον η κατάταξη του προσφεύγοντος στον βαθμό Α 5 μπορούσε να θεωρηθεί βλαπτική γι' αυτόν, όχι δε και το γεγονός ότι η επίμαχη θέση καλύφθηκε με άλλο τρόπο και όχι με διαγωνισμό. Προσέθεσε ότι, δεδομένου ότι η εν λόγω θέση αναφερόταν στην προκήρυξη του διαγωνισμού ως αφορώσα τη σταδιοδρομία Α 5/Α 4, το πρόσωπο που θα διοριζόταν κατόπιν του διαγωνισμού δεν θα κατατασσόταν στον βαθμό Α 4.

17 Το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 28 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι από το σύνολο των στοιχείων αυτών προέκυπτε ότι το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της 24ης Σεπτεμβρίου 1999 έπρεπε να απορριφθεί ως αβάσιμο.

18 Ως προς το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της 13ης Δεκεμβρίου 1999, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο P. Hirschfeldt είχε μεταταχθεί από την Επιτροπή στον ΟΕΠ με ισχύ από 1ης Νοεμβρίου 1999, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8 του ΚΥΚ.

19 Στη σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο ανέφερε ότι, κατά συνέπεια, ο P. Hirschfeldt εθεωρείτο ότι περάτωσε την κοινοτική σταδιοδρομία του στο πλαίσιο του ΟΕΠ, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ.

20 Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 40 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο P. Hirschfeldt είχε αναγνωρίσει ότι, κατά τη μετάταξή του, δεν είχε αυτομάτως δικαίωμα προαγωγής κατ' εφαρμογή των άρθρων 8, τρίτο εδάφιο, και 45 του ΚΥΚ. Προσέθεσε ότι, εν πάση περιπτώσει, κατά πάγια νομολογία, οι προαγώγιμοι υποψήφιοι δεν έχουν δικαίωμα προαγωγής (απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Μαρτίου 1999, Τ-76/98, Hamptaux κατά Επιτροπής Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-59 και II-303, σκέψη 49).

21 Το Πρωτοδικείο θεώρησε, στη σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν μπορούσε να γίνει δεκτό το επιχείρημα του P. Hirschfeldt ότι ο ΕΟΠ ήταν υποχρεωμένος, κατ' εφαρμογή των διατάξεων αυτών, να αποκαταστήσει τη σταδιοδρομία του, ως εάν ήταν υπάλληλος του ΕΟΠ ab initio, και να «εξετάσει τις δυνατότητες» προαγωγής του, κατά τη μετάταξη του, δεδομένου ότι είχε δυνατότητα προαγωγής από την 1η Απριλίου 1998.

22 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η προαγωγή υπαλλήλου κατ' εφαρμογή του άρθρου 8, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ εξαρτάται από τη διττή προϋπόθεση ότι, πρώτον, η μετάταξη του ενδιαφερομένου συνεπάγεται τη νομμοποίησή του σε ανώτερο βαθμό και ότι, δεύτερον, η διαδικασία προαγωγής τηρεί τις προβλεπόμενες στο άρθρο 45 του ΚΥΚ προϋποθέσεις.

23 Στη σκέψη 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι, εν προκειμένω, δεν επληρούτο η πρώτη από τις προϋποθέσεις αυτές. Συναφώς, τόνισε ότι, παρά το γεγονός ότι ο P. Hirschfeldt είχε διοριστεί ως έκτακτος υπάλληλος βαθμού Α 4 στον ΕΟΠ, ο υπάλληλος αυτός, είχε διατηρήσει τον βαθμό του Α 5 στην Επιτροπή κατ' εφαρμογή των άρθρων 37 έως 39 του ΚΥΚ.

24 Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι ο P. Hirschfeldt είχε μεταταχθεί με την απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1999 σε μια θέση της σταδιοδρομίας Α 5/Α 4, ήτοι σε μια θέση εμπίπτουσα στην ίδια σταδιοδρομία με εκείνη στην οποία ενέπιπτε η θέση που κατείχε στην Επιτροπή.

25 Το Πρωτοδικείο ανέφερε ότι η εν λόγω μετάταξη του αναιρεσείοντος σε θέση της σταδιοδρομίας Α 5/Α 4 δεν συνεπαγόταν οπωσδήποτε τη νομμοποίησή του σε ανώτερο βαθμό, καθόσον η θέση αυτή μπορούσε να καταληφθεί είτε με τον βαθμό Α 5 είτε με τον βαθμό Α 4. Κατά συνέπεια, θεώρησε ότι η μετάταξη αυτή δεν συναπαγόταν την υποχρέωση του ΕΟΠ να εξετάσει τη δυνατότητα προαγωγής του αναιρεσείοντος υπό τις προϋποθέσεις των άρθρων 8 και 45 του ΚΥΚ.

26 Με τη σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι από τα στοιχεία αυτά προέκυπτε ότι το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της 13ης Δεκεμβρίου 1999 έπρεπε να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Η αίτηση αναιρέσεως

27 Με την αίτηση αναιρέσεως, ο P. Hirschfeldt ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση,

— να ακυρώσει την απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 1999,

— να ακυρώσει την απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1999, καθόσον προσδιορίζει την κατάταξή του στον βαθμό Α 5, κλιμάκιο 3, με ισχύ από 1ης Νοεμβρίου 1999,

— να καταδικάσει τον ΕΟΠ στα δικαστικά έξοδα.

28 Ο ΕΟΠ ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως εν μέρει απαράδεκτη, καθόσον βάλλει κατά των διαπιστώσεων πραγματικών περιστατικών στις οποίες προέβη το Πρωτοδικείο, και ως αβάσιμη κατά τα λοιπά,

— επικουρικώς, σε περίπτωση που το Δικαστήριο αποφασίσει να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου προκειμένου αυτό να αποφανθεί εκ νέου επί της προσφυγής,

— να καταδικάσει τον P. Hirschfeldt στα δικαστικά έξοδα.

29 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 29 Απριλίου 2002, ο P. Hirschfeldt ζήτησε την επανάληψη της διαδικασίας προκειμένου να του δοθεί η δυνατότητα να απαντήσει στο πλαίσιο προφορικής διαδικασίας στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα, οι οποίες παρουσιάζουν κατ' αυτόν ορισμένες αντιφάσεις.

30 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Δικαστήριο, αυτεπαγγέλτως ή κατόπιν προτάσεως του γενικού εισαγγελέα, ή, ακόμη, κατόπιν αιτήσεως των διαδίκων, μπορεί να διατάξει την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας σύμφωνα με το άρθρο 61 του Κανονισμού Διαδικασίας, εφόσον θεωρεί ότι δεν διαθέτει επαρκή στοιχεία ή ότι η υπόθεση πρέπει να κριθεί βάσει επιχειρήματος επί του οποίου δεν διεξήχθη συζήτηση μεταξύ των διαδίκων (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 18ης Ιουνίου 2002, C-299/99, Philips, Συλλογή 2002, σ. I-5475, σκέψη 20).

31 Το Δικαστήριο θεωρεί ότι δεν πρέπει να διατάξει εν προκειμένω την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας, η οποία περατώθηκε στις 25 Απριλίου 2002, εφόσον διαθέτει όλα τα στοιχεία που του είναι αναγκαία για να αποφανθεί επί της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως.

32 Πρέπει κατά συνέπεια να απορριφθεί το αίτημα του P. Hirschfeldt σχετικά με την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

Ως προς την απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 1999

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

33 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ο P. Hirschfeldt προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε, με τη σκέψη 26 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η άσκηση της διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει ο ΕΟΠ ως ΑΔΑ για να αποφασίσει σχετικά με την ακύρωση διαγωνισμού δεν κατέστη, εν προκειμένω, ελαττωματική λόγω των αμφιβολιών που ήγειρε η ΓΔ IX της Επιτροπής και ότι δεν υφίστατο συναφώς «διοργανική συμφωνία» μεταξύ του οργανισμού αυτού και της Επιτροπής.

34 Κατά τον P. Hirschfeldt, ο επίδικος διαγωνισμός διοργανώθηκε σύμφωνα με το άρθρο 29, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', του ΚΥΚ, προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Ο διαγωνισμός αυτός αποσκοπούσε, από την ίδια του τη φύση, να παράσχει τη δυνατότητα στο κατά το δυνατόν ευρύτερο φάσμα μονίμων ή εκτάκτων υπαλλήλων να υποβάλουν υποψηφιότητα, προκειμένου το θεσμικό αυτό όργανο να μπορέσει, μετά το πέρας αυτής της διαδικασίας προσλήψεως, να εξασφαλίσει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 27 του ΚΥΚ, τη συνεργασία υπαλλήλων κατεχόντων τα υψηλότερα προσόντα ικανότητας, αποδόσεως και ακεραιότητας. Δεν μπορεί συνεπώς να υποστηρίζεται εν προκειμένω, όπως πράττει ο ΕΟΠ για να δικαιολογήσει την ακύρωση του εν λόγω διαγωνισμού, ότι ο διαγωνισμός αυτός είχε ως σκοπό «αποκλειστικά να αποκαταστήσει τις ανωμαλίες μιας υπηρεσιακής καταστάσεως αφορώσας ένα συγκεκριμένο υπάλληλο» και ότι, συνεπώς, ήταν αντίθετος προς το σκοπό κάθε διαδικασίας προσλήψεως.

35 Ο P. Hirschfeldt υποστηρίζει επιπλέον ότι από την ίδια τη διατύπωση της αποφάσεως της 24ης Σεπτεμβρίου 1999 προκύπτει ότι η εν λόγω απόφαση δεν έχει στην πραγματικότητα άλλη αιτιολογία πέραν της υπακοής στο έγγραφο της 22ας Σεπτεμβρίου 1999 της ΓΔ IX της Επιτροπής, ειδικότερα στην εντολή ακυρώσεως του εν λόγω διαγωνισμού, η οποία συνοδευόταν από τη ρητή απειλή ότι η Επιτροπή «θα αναγκαστεί να παύσει οριστικά να κάνει χρήση στο μέλλον των μετατάξεων υπέρ του [ΕΟΠ]».

36 Εσφαλμένα συνεπώς το Πρωτοδικείο θεώρησε, αφενός, ότι, εν προκειμένω, η ΑΔΑ εδικαιούτο να ακυρώσει τον επίδικο διαγωνισμό λόγω αμφιβολιών ως προς τη νομιμότητα της προσφυγής σε μια τέτοια διαδικασία, αφετέρου, ότι το γεγονός ότι οι αμφιβολίες αυτές είχαν εγερθεί από τρίτον δε καθιστούσε ελαττωματικό τον τρόπο κατά τον οποίο η ΑΔΑ είχε ασκήσει την εξουσία της.

37 Κατά τον P. Hirschfeldt, ο πρώτος αυτός λόγος αναιρέσεως είναι παραδεκτός στο πλαίσιο αναιρέσεως, καθόσον δεν αφορά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, τα οποία εξάλλου δεν αμφισβητούνται, αλλά τον νομικό χαρακτηρισμό των περιστατικών αυτών.

38 Ο ΕΟΠ προβάλλει το απαράδεκτο αυτού του λόγου αναιρέσεως, με το αιτιολογικό ότι αφορά την εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και δεν αποτελεί συνεπώς νομικό ζήτημα, κατά την έννοια των άρθρων 225 ΕΚ και 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, το οποίο το Δικαστήριο μπορεί να εξετάσει στο πλαίσιο αναιρέσεως.

39 Ως προς την ουσία του λόγου αυτού, ο ΕΟΠ υποστηρίζει ότι, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι, εν προκειμένω, η απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 1999 δεν ελήφθη ως επακόλουθο του εγγράφου της 22ας Σεπτεμβρίου 1999 της ΓΔ IX της Επιτροπής, όπως υποστηρίζει ο P. Hirschfeldt, αλλ' ελήφθη καθόσον ο επίδικος διαγωνισμός είχε διοργανωθεί με αποκλειστικό σκοπό την αποκατάσταση των ανωμαλιών μιας υπηρεσιακής καταστάσεως αφορώσας τον αναιρεσείοντα, πράγμα το οποίο, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, συνιστούσε κατάχρηση εξουσίας (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 29ης Σεπτεμβρίου 1976, 105/75, Giuffrida κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1976, σ. 525, και της 23ης Οκτωβρίου 1986, 142/85, Schwiering κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1986, σ. 3177). Υπό τις περιστάσεις αυτές, η διοργάνωση ενός εσωτερικού διαγωνισμού δεν θα εξυπηρετούσε προφανώς το συμφέρον της υπηρεσίας.

40 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι από τα άρθρα 225 ΕΚ και 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα και ότι, επομένως, μόνο το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο να διαπιστώσει τα πραγματικά περιστατικά, εκτός από την περίπτωση που η ουσιαστική ανακρίβεια των διαπιστώσεών του απορρέει από στοιχεία της δικογραφίας που του υποβλήθηκαν, και να εκτιμήσει τα περιστατικά αυτά. Η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών δεν αποτελεί, εξαιρουμένης της αλλοιώσεως αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίστηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, νομικό ζήτημα που ως τέτοιο υπόκειται στον έλεγχο του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2001, C-449/99 P, ΕΤΕΠ κατά Hautem, Συλλογή 2001, σ. I-6733, σκέψη 44).

41 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι με τα επιχειρήματα που προβάλλει ο P. Hirschfeldt προς στήριξη του πρώτου λόγου αναιρέσεως προσάπτει στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ότι συμμερίστηκε, τουλάχιστον σιωπηρώς, την άποψη που προέβαλε πρωτοδίκως ο ΕΟΠ, ήτοι ότι η απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 1999 στηρίχθηκε στη μνημονευθείσα στη σκέψη 39 της παρούσας αποφάσεως νομολογία και ότι δεν αιτιολογήθηκε από την επιθυμία υπακοής στο έγγραφο της 22ας Σεπτεμβρίου 1999 της ΓΔ IX της Επιτροπής.

42 Οι διαπιστώσεις όμως στις οποίες προέβη το Πρωτοδικείο όσον αφορά τη βάση της αποφάσεως της 24ης Σεπτεμβρίου 1999 αφορούν πραγματικά περιστατικά και δεν μπορούν συνεπώς, υπό την επιφύλαξη της περιπτώσεως αλλοιώσεως των αποδεκτικών στοιχείων που προσκομίστηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, να αποτελέσουν αντικείμενο ελέγχου εκ μέρους του Δικαστηρίου στο πλαίσιο διαδικασίας αναιρέσεως.

43 Περαιτέρω, από τα στοιχεία της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο, προβαίνοντας στις εν λόγω διαπιστώσεις, αλλοίωσε κάποιο αποδεικτικό στοιχείο.

44 Πρέπει συγκεκριμένα να τονιστεί ότι, με την απόφαση της 8ης Μαρτίου 2000 περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως που υπέβαλε ο P. Hirschfeldt βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ κατά της αποφάσεως της 24ης Σεπτεμβρίου 1999, ο ΕΟΠ ανέφερε σαφώς ότι η νομολογία που μνημονεύεται στη σκέψη 39 της παρούσας αποφάσεως συνιστούσε όχι μόνον τον λόγο για τον οποίο η Επιτροπή αντιτάχθηκε στη διοργάνωση του σχετικού διαγωνισμού, αλλά και τη βάση της αποφάσεως της 24ης Σεπτεμβρίου 1999.

45 Κατόπιν των εκτιμήσεων αυτών, πρέπει να συναχθεί ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

46 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ο P. Hirschfeldt προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε, με τη σκέψη 27 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν είχε έννομο συμφέρον προς άσκηση προσφυγής σχετικά με τον διαγωνισμό που ακυρώθηκε με την απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 1999.

47 Ο ΕΟΠ ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο, σε συμφωνία με την πάγια νομολογία και συνεπώς ορθώς, διαπίστωσε — ως εκ περισσού εξάλλου — ότι ο αναιρεσείων δεν είχε τέτοιο έννομο συμφέρον.

48 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το Δικαστήριο απορρίπτει πάραυτα τις αιτιάσεις οι οποίες στρέφονται κατά των αιτιολογιών που παρατίθενται ως εκ περισσού σε απόφαση του Πρωτοδικείου, δεδομένου ότι οι εν λόγω αιτιάσεις δεν μπορούν να προκαλέσουν την αναίρεση της αποφάσεως αυτής (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 1993, C-244/91 P, Pincherle κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-6965, σκέψη 25, και διάταξη της 25ης Μαρτίου 1996, C-137/95 P, SPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-1611, σκέψη 47).

49 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το σκεπτικό του Πρωτοδικείου που περιλαμβάνεται στη σκέψη 27 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως έχει πλεοναστικό χαρακτήρα σε σχέση με το σκεπτικό που εκτέθηκε στη σκέψη 26.

50 Επιβάλλεται συγκεκριμένα η διαπίστωση ότι από τη διατύπωση της σκέψης 27 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ιδίως δε από την εισαγωγή της («Επιπλέον, και εν πάση περιπτώσει»), προκύπτει σαφώς ότι πρόκειται για παρατήρηση την οποία το Πρωτοδικείο διατύπωσε ως εκ περισσού σε σχέση με την προηγούμενη σκέψη της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, πράγμα το οποίο εξάλλου επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι το Πρωτοδικείο δεν συνήγαγε εντεύθεν ότι ο λόγος τον οποίο εκτιμούσε ήταν απαράδεκτος.

51 Επομένως, παρέλκει η εξέταση του δεύτερου αυτού λόγου αναιρέσεως.

Ως προς την απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1999

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

52 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ο P. Hirschfeldt προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε, ειδικότερα με τη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η προ-

αγωγή που διαλαμβάνεται στο άρθρο 8, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ εξαρτάται ιδίως από την προϋπόθεση ότι η μετάταξη συνεπάγεται οπωσδήποτε μονιμοποίηση σε ανώτερο βαθμό. Το Πρωτοδικείο επέβαλε έτσι μια προϋπόθεση η οποία δεν προβλέπεται στη διάταξη αυτή.

53 Προς στήριξη του λόγου αυτού, ο P. Hirschfeldt υποστηρίζει ότι η απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1999 πρέπει να αναλυθεί όχι ως μετάταξη συνεπαγόμενη τον διορισμό του σε κενή θέση βαθμού Α 5/Α 4, αλλ' ως μονιμοποίηση στη θέση την οποία κατείχε στον ΕΟΠ ως έκτακτος υπάλληλος βαθμού Α 4, βάσει αποφάσεως ληφθείσας από τον ΕΟΠ προς το συμφέρον της υπηρεσίας και με τη συμφωνία της Επιτροπής. Υπό την ιδιότητα αυτή του εκτάκτου υπαλλήλου βαθμού Α 4 είχε ζητήσει να μεταταχθεί στον ΕΟΠ και να μονιμοποιηθεί στη θέση που κατείχε ήδη στον οργανισμό αυτό.

54 Ο P. Hirschfeldt ισχυρίζεται ότι μια μονιμοποίηση που αποτελεί επακόλουθο μιας τέτοιας αιτήσεως μετατάξεως πρέπει να πραγματοποιείται, κατ' εφαρμογήν των αρχών της ασφαλείας δικαίου και του σεβασμού της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, στη θέση και στον βαθμό που ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος κατέχει υπό καθεστώς εκτάκτου υπαλλήλου στο θεσμικό όργανο στο οποίο έχει αποσπαστεί. Προσθέτει ότι, εν εναντία περιπτώσει, δεν θα είχε κανένα νόημα ο όρος «μονιμοποίηση» που χρησιμοποιεί το άρθρο 8, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ.

55 Ο ΕΟΠ υποστηρίζει κατ' αρχάς ότι το Πρωτοδικείο, βάσει των σκέψεων 42 και 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ευλόγως συνήγαγε ότι, σύμφωνα με τα άρθρα 8, τρίτο εδάφιο, και 45 του ΚΥΚ, ο ΕΟΠ δεν ήταν εν προκειμένω υποχρεωμένος να εξετάσει τη δυνατότητα προαγωγής του P. Hirschfeldt.

56 Ο ΕΟΠ ισχυρίζεται εν συνεχεία ότι ο βαθμός της θέσεως που κατέχει ως έκτακτος υπάλληλος στο όργανο στο οποίο ένας υπάλληλος έχει αποσπαστεί δεν ασκεί επιρροή κατά την εφαρμογή του άρθρου 8 του ΚΥΚ. Επομένως, η διάταξη αυτή δεν συνεπάγεται δικαίωμα του ενδιαφερομένου προς μονιμοποίηση στη θέση και στον βαθμό που κατείχε στο εν λόγω θεσμικό όργανο.

57 Ο ΕΟΠ υποστηρίζει τέλος ότι το Πρωτοδικείο ορθώς θεώρησε ότι το άρθρο 8, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ ρυθμίζει την περίπτωση κατά την οποία η προς κατάληψη θέση υπάγεται σε σταδιοδρομία ανώτερη από εκείνη στην οποία υπαγόταν προηγουμένως, εντός του θεσμικού οργάνου από το οποίο προέρχεται, ο υποψήφιος για τη μετάταξη. Κατά τον ΕΟΠ, είναι σαφές ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, η απόφαση περί μετατάξεως δεν μπορεί να υλοποιηθεί παρά μέσω μονιμοποιήσεως σε ανώτερο βαθμό. Μια τέτοια μονιμοποίηση — εξαιρετική και παρεκκλίνουσα σε σχέση με τους γενικούς κανόνες του ΚΥΚ — θα πρέπει να εξοιμοιωθεί με προαγωγή και θα εμπίπτει συνεπώς στο άρθρο 45 του ΚΥΚ.

58 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι μόνο το άρθρο 8, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ ρυθμίζει την περίπτωση κατά την οποία η μετάταξη ενός υπαλλήλου συνεπάγεται την υποχρέωση του οργάνου στο οποίο ο υπάλληλος αυτός μετατάσσεται να συνοδεύσει τη μετάταξη αυτή με προαγωγή.

59 Η διάταξη αυτή ρυθμίζει μια περίπτωση εξαιρετική και παρεκκλίνουσα ως προς το γενικό κανόνα που προκύπτει από το άρθρο 8, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, σύμφωνα με τον οποίο, κατ' αρχήν, η μετάταξη δεν επηρεάζει, αυτή καθεαυτή, την υπηρεσιακή κατάσταση του οικείου υπαλλήλου, όσον αφορά ιδίως τον βαθμό του και την κατά κλιμάκιο αρχαιότητα.

60 Το άρθρο 8, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ σκοπεί επιπλέον να διασφαλίσει ότι ο μεταταχθείς υπάλληλος, ιδίως κατά τις μελλοντικές περιόδους προαγωγών στο πλαίσιο του οργάνου στο οποίο έχει μεταταχθεί, θα αντιμετωπιστεί, όσον αφορά την απαιτούμενη αρχαιότητα, ως εάν είχε περατώσει την κοινοτική σταδιοδρομία του στο όργανο αυτό. Περαιτέρω, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η περίοδος κατά την οποία ο P. Hirschfeldt αποσπάστηκε στον ΕΟΠ ως έκτακτος υπάλληλος ελήφθη υπόψη από το τελευταίο αυτό όργανο κατά την πρώτη περίοδο προαγωγών που ακολούθησε τη μετάταξη του P. Hirschfeldt. Απεναντίας και αντίθετα προς όσα υποστηρίζει ο P. Hirschfeldt, η διάταξη αυτή δεν επιβάλλει στο εν λόγω όργανο να αποκαταστήσει τη σταδιοδρομία του μεταταχθέντος υπαλλήλου όσον αφορά τις περιόδους προαγωγών που προηγήθηκαν της ημερομηνίας της μετατάξεως.

61 Επομένως, ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η προαγωγή υπαλλήλου κατά τη μετάταξή του, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ, εξαρτάται ιδίως από την προϋπόθεση ότι η μετάταξη συνεπάγεται οπωσδήποτε μονιμοποίηση σε βαθμό ανώτερο από εκείνο που κατείχε ο υπάλληλος στο όργανο από το οποίο προέρχεται. Επιβάλλεται συγκεκριμένα η διαπίστωση ότι μόνο στην περίπτωση αυτή η μετάταξη συνεπάγεται καθεαυτήν την ανάγκη να τροποποιηθεί ο βαθμός του υπαλλήλου και να υπάρξει έτσι παρέκκλιση από τον γενικό κανόνα του άρθρου 8, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, ο οποίος υπενθυμίστηκε στη σκέψη 59 της παρούσας αποφάσεως.

62 Επομένως, ο πρώτος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

63 Με τον δεύτερο λόγο ο P. Hirschfeldt προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν εξέτασε αν, με την απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1999, ο ΕΟΠ αποκατέστησε ορθώς τη σταδιοδρομία του, υπό την έννοια του άρθρου 8, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, και ότι δεν απάντησε στα επιχειρήματα που αυτός προέβαλε συναφώς. Εντεύθεν προκύπτει, κατά τον αναιρεσείοντα, ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι ελαττωματική, καθόσον έχει ελλιπή αιτιολογία επί του σημείου αυτού.

64 Ο ΕΟΠ ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο ορθώς περιορίστηκε να επισημάνει ότι δεν έπρεπε εν προκειμένω να γίνει χρήση της εξαιρετικής και παρεκκλίνουσας δυνατότητας προαγωγής ταυτόχρονα με τη μετάταξη, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 8, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ, καθόσον δεν επληρούτο μία από τις προϋποθέσεις εφαρμογής της διατάξεως αυτής, ήτοι η μονιμοποίηση του υπαλλήλου σε ανώτερο βαθμό.

65 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο κατέληξε, στη σκέψη 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η μετάταξη του αναιρεσείοντος δεν συνεπαγόταν την υποχρέωση του ΕΟΠ να εξετάσει τη δυνατότητα προαγωγής του υπό τις προϋποθέσεις των άρθρων 8 και 45 του ΚΥΚ.

66 Η αιτιολογία αυτή πρέπει να νοηθεί ως εφαρμογή εν προκειμένω των αρχών που υπενθυμίστηκαν στις σκέψεις 58 έως 60 της παρούσας αποφάσεως, ήτοι ότι το άρθρο 8, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ δεν προβλέπει τη δυνατότητα προαγωγής κατά τη μετάταξη, καθόσον μια τέτοια δυνατότητα υφίσταται μόνο στην εξαιρετική περίπτωση που διαλαμβάνεται στο άρθρο 8, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ.

67 Επομένως, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει ο P. Hirschfeldt, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν έχει πλημμελή αιτιολογία.

68 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος ως αβάσιμος.

69 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

70 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία βάσει του άρθρου 118, του κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι ο ΕΟΠ ζήτησε την καταδίκη του P. Hirschfeldt και αυτός ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα έξοδα της δίκης.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τον P. Hirschfeldt στα δικαστικά έξοδα.

Timmermans Edward von Bahr

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Νοεμβρίου 2002.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του τετάρτου τμήματος

C. W. A. Timmermans